

stavebných sa netýkajú štátnych stavieb, nemá v citovanom zákone opory.

Najvyšší súd už v svojom rozhodnutí č. 13640 Sb. n. s. vypovedal a odôvodnil, že podľa § 24 cit. zák. môžu byť kolektívne smluvy v obore stavebných živností zmenené smluvou individuálnou len v prospech zamestnancov. Je preto vylúčená zmena, pokiaľ sa kolektívnou smluvou stanovené pracovné podmienky pre zamestnancov zhoršujú.

Už bolo uvedené, že ani kolektívna smluva z 8. apríla 1926, ani nález rozhodčieho mzdového súdu č. Rs 1/34-10 úkolové mzdy neurčujú. Nález však stanoví hodinovú mzdu murára po 5 rokoch po vyučení (a takým bol žalobník) na 5 Kč 20 hal. za hodinu. K zisteniu, či úkolová mzda, stanovená v smluve z 10. júla 1934, nie je horšia než hodinová mzda určená smluvou kolektívnou, je predne treba zistiť, aký pracovný výkon slúžil za základ dojednania hodinovej mzdy murárskej na 5 Kč 20 h a potom, či úkolová mzda vychádza z predpokladu rovnakej pracovnej výkonnosti. Jestli totiž murár pri rovnakej pracovnej výkonnosti, za ktorú obdržal na hodinu 5 Kč 20 h, mohol zarobiť pri úkolovej práci a mzde tiež najmenej 5 Kč 20 h za hodinu, nebola individuálnou mzdou zhoršená mzda, stanovená kolektívnou smluvou a nebol by žalobný nárok po práve. Jestli by však murár pri rovnakej pracovnej výkonnosti zarobil pri úkolovej práci menej než 5 Kč 20 hal., bola mzda zhoršená a obstal by žalobný nárok na rozdiel medzi úkolovou mzdou vyplatenou a vyššou úkolovou mzdou, ktorú by musel dostať, aby pri rovnakej pracovnej výkonnosti zarobil hodinovú mzdu 5 Kč 20 hal. Toto stanovisko zodpovedá výkladu kolektívnej smluvy podľa úpravy rozhodčím nálezom č. Rs 1/34. Odvolací súd však v tomto smere skutkový stav nezistil. Bolo preto treba pokračovať podľa § 543, odst. 2 Osp.

Čís. 15165.

K doplneniu čakacej doby, potrebnej podľa § 16, odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., započíta sa rovnako každý mesiac bez rozdielu, či ho zamestnanec nadobudol u prvého alebo posledného zamestnávateľa.

Nasledujúci zamestnávateľ je zodpovedný za škodu, vzniklú z porušenia prihlásovacej povinnosti, týkajúcej sa penzijného poistenia (vl. nar. č. 16/1923 a zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.), aj v tom prípade, keď služebná doba, ktorú predchádzajúci zamestnávateľ neprihlásil, bola by stačila zamestnancovi k dosiahnutiu čakacej doby.

(Rozh. zo 7. apríla 1936, Rv III 148/36.)

Žalobník bol zamestnaný podľa prednesu žaloby u troch žalovaných firiem od 1. decembra 1919 do 30. novembra 1932 s prestávkou od 31. októbra 1925 do 1. januára 1930, keď bol nezamestnaný. Žalované firmy žalobníka neprihlásili k penzijnému poisteniu na celú dobu, cez ktorú bol u nich zamestnaný, ale I. žalovaná firma len na dobu 19 mesiacov a II. žalovaná firma len na dobu 29 mesiacov, tak že žalobník, keď bol

uznaný za nespôsobilého k výkonu svojho zamestnania, mal dovedna len 48 príspevkových mesiacov a jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku bola penzijným ústavom zamietnutá. Žalobník domáhal sa žalobou na žalovaných firmách, aby boly solidárne zaviazané platiť mu mesačnú rentu 781 Kč 25 h preto, lebo ho neprihlásily k penzijnému poisteniu na celú dobu, cez ktorú bol u nich zamestnaný a v dôsledku toho nedosiahol 60 príspevkových mesiacov, potrebných k tomu, aby mu penzijná poisťovňa starobný dôchodok vyplácala. Oba nižšie súdy rozhodovali len dotyčne II. žalovanej firmy, lebo proti ostatným žalovaným spor spočíval. Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice čiastočne zmenil a zaviazal II. žalovanú firmu, aby žalobníkovi platila mesačne 10 Kč počínajúc dňom 1. februára 1935. Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu rozviazal a uložil tomuto súdu, aby v spore pokračoval, skutkový stav riadne zistil a znova rozhodol. Dôvody:

Vládne nariadenie čis. 16/1923 a zák. čis. 26/1929 Sb. z. a n. nemajú ustanovenia, ktoré by upravovalo pomer zamestnancov voči zamestnávateľovi v prípade, že zamestnancovi vznikla škoda z toho, že zamestnávateľ porušil prihlasovaciu povinnosť, ktorú mu zákon o penzijnom poistení ukladá. Treba preto posudzovať nárok na náhradu škody z porušenia tejto povinnosti podľa všeobecných pravidiel práva súkromného. Podľa týchto sú zamestnancovi zodpovední za škodu, ktorá mu vznikla z toho, že nedosiahol čakacej doby, rukou spoločnou a nerozdielnou všetci zamestnávatelia, ktorých zavinením sa tak stalo (Sb. n. s. čis. 8286). K doplneniu čakacej doby započíta sa rovnako každý mesiac; niet rozdielu, či ho zamestnanec nadobudol u prvého alebo posledného zamestnávateľa a niet ani v zákone o penzijnom poistení ani vo všeobecnom práve o náhrade škody takého pravidla, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že nasledujúci zamestnávateľ nie je zodpovedný za škodu, vzniklú z porušenia prihlasovacej povinnosti, jestli služebná doba, ktorú predchádzajúci zamestnávateľ neprihlásil, stačila zamestnancovi k dosiahnutiu čakacej doby. Dôvody, z ktorých odvolací súd žalobný nárok zamietol, nemajú preto v platnom práve opory.

Žalobník tvrdil, že žalovaná firma ho neprihlásila k penzijnému poisteniu na dobu od 1. januára 1930 do 1. júla 1930, t. j. na 6 mesiacov, firma Bratia M. od 1. januára 1922 do 29. februára 1924, t. j. na 26 mesiacov a firma P. na dobu od 1. októbra 1925 do 30. apríla 1926, t. j. na 7 mesiacov, tedy všetky tri firmy na dobu 39 mesiacov. Prihlásených príspevkových mesiacov mal žalobník do nastúpenia poistného prípadu 48.

Keby tento žalobný prednes zodpovedal skutočnosti, stalo sa z viny všetkých troch menovaných firiem, že žalobník nedosiahol 60 príspevkových mesiacov a nenadobudol nárok na dôchodok invalidný resp. starobný (§ 16 zák. čis. 26/1929 Sb. z. a n.). Boly by preto menované firmy solidárne zodpovedné za škodu, ktorá z toho žalobníkovi vznikla ako to bolo už hore uvedené. Odvolací súd však skutkový stav v tomto smere nezistil a nezaoberal sa ani číselnosťou žalobného nároku. Bolo preto treba pokračovať podľa § 543, odst. 2 Osp.